

Església parroquial de Sant Vicenç

Prats de Lluçanès

Ubicació

Comarca: Lluçanès
Lloc/Adreça: Plaça de l'església. Nucli urbà. Prats de Lluçanès

Coordenades:

Latitud: 42.00918
Longitud: 2.02953
UTM Est (X): 419639
UTM Nord (Y): 4651251

Classificació

Número de fitxa 08171-5
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Barroc
Segle XVII
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal.
Tipus de protecció: Integral
Data aprovació: dt., 12/06/2018 - 12:00
Número inventari Sí, IPA. 23348
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada
Titular: Bisbat de Vic. c/ Santa Maria, 1. 08500. Vic
Autoria de la fitxa Jordi Compte i Marta Homs

Descripció

L'església parroquial de Sant Vicenç es troba situada a la plaça de l'església, a la banda oest del carrer Major, dins el nucli urbà de Prats de Lluçanès. És una església d'estil barroc, de mitjanes dimensions, construïda entre els anys 1627 i 1649. Està formada d'una sola nau i capelles laterals que comuniquen entre sí. Originàriament estava coberta amb volta de canó, però avui en dia hi ha un sostre de ciment armat; amb el temps ha sofert moltes modificacions. La teulada és de doble vessant amb aigües a les façanes laterals, i els murs són de maçoneria de pedra arrebossats de color crema, deixant a la vista les cantonades de carreus regulars. Al costat dret de la façana principal, encarada al sud, hi ha el campanar de dinou metres d'alçada, de planta quadrangular, que presenta un sòcol de filades de carreus i dues finestres d'alineació vertical emmarcades amb pedra bisellada. La part superior del campanar presenta una planta poligonal amb quatre ulls d'arc de mig punt (un per costat) i un rellotge modern. La façana de l'església presenta un arc de mig punt de pedra vista emmarcat per dues pilastres adossades, un entaulament i un frontó triangular sense escultura on hi figura la data de 1627. A sobre el portal s'hi obre una petita rosassa amb un vitrall decorat amb l'anagrama de Jesucrist al centre. Just a sota teulada hi ha una petita finestra esqueixada. La façana oest presenta una teulada d'una sola vessant a nivell inferior i un portal d'accés lateral emmarcat amb pedra amb accés a través de quatre graons. Diverses finestres s'obren a la part superior de la façana. A la part posterior de l'església hi ha adossada la rectoria.

Observacions:

En algunes fotografies d'abans de la Guerra Civil - conservades a l'arxiu fotogràfic municipal - s'hi pot observar l'altar major de 1699, avui en dia inexistent. Actualment hi ha un retaule fet per Canals i A. Gras.

Història

A Prats hi havia una antiga església parroquial advocada a Sant Vicenç, avui dia coneguda com Mare de Déu de la Bona Sort, que l'any 1435 va deixar de ser parròquia, ja que en la seva demarcació només hi vivien cinc famílies, i passà a ser sufragània de Santa Eulàlia de Pardines. L'increment de la població del segle XVII creava noves necessitats i motivà l'edificació d'un nou temple que s'inicià el 1627 i s'acabà el 1649, l'actual església parroquial de Sant Vicenç construïda al centre del nucli. El 1643 es crea i s'ubica al campanar una campana batejada amb el nom de Maria que pesava 13 quintars, i el 1649 s'hi traslladà el Santíssim i les fonts baptismals. A finals del segle XVII (1699) es va fer un gran altar major d'estil barroc que es va perdre durant la Guerra Civil. Els escultors que hi treballaren, encara el 1706, foren Jaume Soler i Pere Anton Soler. Segons la descripció que en fa Pelegrí Casades en el seu llibre de finals del segle XIX, el retaule és "un veritable embalum de sants, ab posicions impossibles; angelets rodanxons y contrafets, relleus prodigats ab luxo icocebible; garlandes, gerros, capsaleres, carteles, fullatges y tot quant imaginà l'escultor podia cabre e l'espay y fustam de que disposava, se troba agombolat en l'altar, fins al punt de que quasi és impossible saber sa verdadera disposició: tantes són les capelletes, hornacines, repises, coronises y ornaments ab que ve tapada la testera de l'iglesia". L'església de Sant Vicenç de Prats s'independitzà de Santa Eulàlia de Pardines el 1787. El 1837, en el marc de la primera guerra carlina, Benet Tristany manà aterrar el campanar de l'església parroquial, punt neuràlgic de la fortificació i de la resistència pradenca, i el 1854 es va iniciar l'edificació d'un nou campanar amb les pedres del campanar vell, ja que s'havia d'ampliar el cementiri a causa de la gran epidèmia de còlera que afectà tant a Prats de Lluçanès com a la resta de

l'Estat, i l'espai de les runes del campanar vell obstruïa el terreny per poder-hi enterrar els morts. El 1866 es va pavimentar el terra de l'església parroquial. L'any 1936 l'església de Sant Vicenç de Prats, així com la resta d'esglésies de la població, és saquejada i cremada per grups republicans. En aquest incendi també es va destruir el retaule barroc de finals del segle XVII.

Bibliografia

BORRALLERAS, I., Recull de dades històriques de Prats i el Lluçanès, Ajuntament de Prats de Lluçanès, 1993. CASADES, P., Lo Lluçanès. Excursions a dita comarca, Ajuntament de Prats de Lluçanès, 1997. GORCHS, A., Prats de Lluçanès, 905-2005. Cronologia de 1.100 anys d'història, Ajuntament de Prats de Lluçanès, 2006. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Prats de Lluçanès, Àrea de Coneixement i Recerca, Departament de Cultura, Generalitat de Catalunya, revisat l'agost de 2006. MASRAMON, R., El Lluçanès Central. Història de la baronia de Lluçà. Ajuntament de Prats de Lluçanès, 1990.

